

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **F. B.**, narozený dne X
t.č. v X
sídlem X
zastoupený zmocněncem Ing. V. G.
bytem X

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2025, č.j. KRPA-172678-10/ČJ-2025-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 13. 6. 2025 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce upozornil, že je mu 58 let a má základní vzdělání, neporozuměl více než polovině otázek, které mu byly položeny policisty.
3. K padělanému polskému povolení k pobytu uvedl, že podle jeho syna byla tato situace zcela odlišná, žalobce mu oznámil, že po obdržení rozhodnutí o povinnosti opustit ČR odjel do Polska, obrátil se na prostředníky, kteří mu slíbili platné povolení na území Polska a států EU, Policie ČR musí vědět, že je mnoho takových „firem“, nabízí se otázka, zda starší málo vzdělaný člověk dokázal odlišit podvodníky od normálně fungujících firem. Žalobce podepsal plnou moc podvodníkům, zaplatil 1 000 USD a po nějaké době dostal povolení k pobytu, nevěděl o tom, že tato karta je falešná. Nesouhlasil tedy s vyhodnocením žalovaného, že porušení předpisů ze strany žalobce bylo vědomé a úmyslné.
4. Žalobce tvrdil, že v roce 2023 z ČR vycestoval, poté přijel za synem na návštěvu do Prahy, dne 28. 5. 2025 si dal oběd s kamarády v restauraci ZAMZAM, neskrýval se před policií proto, že věděl o falešném povolení k pobytu, ale proto, že byl 10 dnů na území ČR a musel se do 3 dnů zaregistrovat u správního orgánu. Kdyby věděl, že jeho povolení k pobytu je falešné, nikdy by ho policii neukázal.
5. Namítal, že od 18. května má pronajatý pokoj na adrese, kterou zná policie (X), má tam označenou poštovní schránku, v Praze bydlí i syn žalobce (X), který je policii známý a policie se ho může vždy dotázat, kde je otec.
6. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný uvedl, že podmínky dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly naplněny, s žalobcem bylo dne 28. 5. 2025 zahájeno řízení o správním vyhoštění, toto řízení bylo ukončeno rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 30. 5. 2025, č.j. KRPA-172678-17/ČJ-2025-000022-ZSV, kterým byla žalobci uložena doba zákazu vstupu na pět let, rozhodnutí nabylo právní moci dne 10. 6. 2025. Žalobce byl dne 28. 5. 2025 kontrolován hlídkou policie na adrese Hartigova 2596/13 v prostoru restaurace ZAMZAM, v suterénu, kde se snažil vyhnout pobytové kontrole, předložil polské povolení k pobytu, které vydával za vlastní a pravé, cestovní doklad nepředložil, žalobcem předložený polský doklad byl jednoznačně vyhodnocen jako padělek. Lustrací bylo zjištěno, že žalobci bylo v roce 2023 vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR (č.j. KRPA-34711/ČJ-2023-000022-50). K polskému povolení k pobytu žalobce při podání vysvětlení uvedl, že jej zakoupil v Krakově dne 8. 1. 2024 za 1 000 USD. Žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

tedy jednoznačně pobýval na území ČR bez pobytového oprávnění, tím naplnil podmínku pro možnost zajištění dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

8. Jeho tvrzení o tom, že považoval polské pobytové oprávnění za pravé, nelze považovat za relevantní, neboť žalobce již v minulosti požádal o polské oprávnění k pobytu, žádost byla dne 14. 5. 2024 zamítnuta (informace sdělená žalovanému polskou stranou), žalobce tedy znal oficiální postup při podání žádosti. Ze strany žalovaného tak bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce v ČR pobýval a pracoval bez řádného pobytového oprávnění a bez zdravotního pojištění. Adresa pobytu v pronajatém bytě nebyla ze strany žalobce řádně nahlášena a zaregistrována.
9. Měl za to, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by nebylo dostatečné. Poukázal na strany 4-7 napadeného rozhodnutí, kde dostatečně definoval, proč nebylo přistoupeno k mírnějším opatřením, volba mírnějších opatření, než je zajištění, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci správního vyhoštění a není důvodná obava, že se bude vyhýbat jeho případnému výkonu. Pokud je zde důvodná obava, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, což nejčastěji bude vyplývat z dosavadního jednání cizince, nelze podle § 123b odst. 3 zvláštní opatření uložit a přistoupí se přímo k jeho zajištění. Žalovaný po zhodnocení dosavadního chování žalobce shledal v jeho případě důvodnou obavu, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nemohl mírnější prostředky použít, bylo přistoupeno přímo k zajištění žalobce z důvodu dosažení cíle správního vyhoštění (ukončení neoprávněného pobytu na území). V případě žalobce absentovala jak objektivní, tak subjektivní složka pro možnost uložení zvláštních opatření.
10. Žalovaný dále uvedl, že zajištění žalobce dle zákona o pobytu cizinců již bylo dne 10. 6. 2025 ukončeno, žalobce požádal o mezinárodní ochranu a byl rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 10. 6. 2025 č.j. OAM-618/BA-BA06-BA03-Z-2025 zajištěn dle zákona o azylu, a to do 20. 9. 2025.
11. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

12. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 28. 5. 2025 byla hlídkou policie prováděna pobytová kontrola na adrese Hartigova 2596/13 v prostoru restaurace ZAMZAM, v suterénu byl objeven žalobce, kde se snažil vyhnout pobytové kontrole, předložil polské povolení k pobytu, které vydával za vlastní a pravé, cestovní doklad nepředložil (pouze jeho fotografii), žalobcem předložený polský doklad byl jednoznačně vyhodnocen jako padělek, jiné povolení k pobytu nebylo zjištěno. Byla důvodná obava, že se na území nachází neoprávněně. O polském povolení k pobytu uvedl, že jej zakoupil v Krakově za 1 000 USD.
13. Součástí spisu je protokol o podání vysvětlení ze dne 25. 1. 2023, rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR ze dne 25. 1. 2023 č.j. KRPA-34711/ČJ-2023-000022-50 dle § 50a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které nabylo právní moci dne 31. 1. 2023 a dle kterého měl žalobce oprávnění výlučně na území Polska, v ČR se však nacházel neoprávněně, a výjezdní příkaz ze dne 25. 1. 2023. Součástí spisu je i odborné vyjádření ze dne 28. 5. 2025, dle kterého je polské pobytové oprávnění celkový padělek, a trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 28. 5. 2025 č.j. 14 T 41/2025, kterým byl žalobce shledán vinným z trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

odst. 1 alinea první trestního zákoníku, kdy padělanou veřejnou listinu užil jako pravou a byl odsouzen k trestu vyhoštění z území ČR ve výměře dvou let a k trestu propadnutí věci.

14. Při podání vysvětlení dne 28. 5. 2025 žalobce požadoval tlumočnicka do uzbeckého jazyka, o kterém prohlásil, že mu plně rozumí, přítomnost právního zástupce nežádal, uvedl, že je zdravý a schopen výslechu. Uvedl, že na území schengenského prostoru naposledy vstoupil dne 23. 5. 2022 do Lotyšska, do ČR přijel naposledy dne 13. 5. 2025 z Polska na návštěvu syna, měl polské povolení k pobytu, myslel, že na něj může vstoupit do ČR, v současné době nemá v žádném státě EU povolený pobyt, o mezinárodní ochranu žádal pouze v ČR, žádost byla zamítnuta, tvrdil, že po vydání povinnosti opustit území odcestoval do Polska dne 20. 2. 2023. K padělku polského povolení k pobytu uvedl, že jej zakoupil v Polsku za 1 000 USD přes prostředníka, myslel si, že je to OK, neuměl polsky. V ČR neučinil žádné kroky k legalizaci jeho pobytu, pracuje brigádně na různých místech, nemá zaměstnavatele ani pracovní povolení. Je ženatý, má čtyři dospělé děti, většina rodiny žije v Uzbekistánu, žalobce je s nimi v kontaktu, jeden jeho dospělý syn žije v ČR nezávisle na žalobci, je ženatý. Žalobce v ČR nevlastní majetek, ve vlasti má rodinný dům, v ČR bydlí sám v bytě, kde má pronajatý pokoj, ul. X. K dotazu na možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvedl, že nyní má asi 35 000 Kč, má bankovní účet i kartu, může se dostavovat, adresu má, jak uvedl. Má finanční prostředky k vycestování, asi 35 000 Kč, ale nechce složit vratnou kauci. Nechtělo by se mu vycestovat, ale když bude muset, tak vycestuje, je zdravý, ukončení jeho pobytu by nevadilo nikomu, ani jeho synovi, nejsou na sobě nijak závislí, jinak tu žalobce nikoho nemá, žádné vazby v ČR nemá, v Uzbekistánu má celou rodinu, nemá žádnou překážku ve vycestování, ale chtěl by zde zůstat. Závěrem uvedl, že rozuměl všem kladeným otázkám, nechtěl nic doplnit, protokol podepsal jako správný a úplný.
15. S žalobcem bylo dne 28. 5. 2025 zahájeno řízení o správním vyhoštění (č.j. KRPA-172678-8/ČJ-2025-000022-ZSV), toto řízení bylo ukončeno rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 30. 5. 2025, č.j. KRPA-172678-17/ČJ-2025-000022-ZSV podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, kterým byla žalobci uložena doba zákazu vstupu na pět let, rozhodnutí nabylo právní moci dne 10. 6. 2025.
16. Napadeným rozhodnutím ze dne 29. 5. 2025 bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
17. Žalobce dne 3. 6. 2025, kdy byl již zajištěn, podal žádost o mezinárodní ochranu, poté byl rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 10. 6. 2025 přezajištěn dle zákona o azylu, což nabylo právní moci dne 10. 6. 2025, zajištění dle zákona o pobytu cizinců tak bylo téhož dne ukončeno.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl ve lhůtě dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a to bez jednání dle téhož ustanovení, jelikož účastníci řízení projednání věci při ústním jednání nepožadovali a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.

19. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, soud z úřední povinnosti přezkoumal i podmínky zákonnosti zajištění žalobcem nenamítané. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
21. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
22. Příslušná právní úprava ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyžaduje k zajištění cizince současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. že bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, je v projednávané věci doloženo obsahem správního spisu, jedná se o oznámení o zahájení správního řízení ze dne 28. 5. 2025, č. j. KRPA-172678 8/ČJ-2025-000022-ZSV, které si žalobce osobně převzal téhož dne. Zároveň bylo po vydání napadeného rozhodnutí pravomocně rozhodnuto i o správním vyhoštění žalobce, a to rozhodnutím ze dne 30. 5. 2025, č.j. KRPA-172678-17/ČJ-2025-000022-ZSV, které nabylo právní moci dne 10. 6. 2025.
23. Pro rozhodnutí o zajištění cizince dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí být dále splněna podmínka, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 písm. a) – d) citovaného zákona a dále, že je naplněna minimálně jedna z taxativně vymezených skutkových podstat písm. a) – e) § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V případě žalobce jde o naplnění skutkové podstaty uvedené v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, z jeho jednání je zjevný úmysl území neopustit, neboť žalobce hlídce policie předložil polské povolení k pobytu jako svoje vlastní, tento doklad však byl vyhodnocen jako celkový padělek. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečným a přezkoumatelným způsobem uvedl, na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že jednání žalobce vzbuzuje reálnou obavu, že bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Konkrétně vycházel z toho, že si vědomě opatřil padělaný doklad o polském povolení k pobytu a tento předložil ke kontrole jako svůj vlastní, v minulosti mu bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území, žalobce se dle svého tvrzení na území ČR vrátil z Polska dne 18. 5. 2025 a dále zde brigádně pracoval, byť k tomu neměl oprávnění, jeho nelegální pobyt byl zjištěn až při kontrolní činnosti policie v rámci policejní akce, kdy byl nalezen v suterénu restaurace, jak se snaží skrýt a vyhnout policejní kontrole, na území ČR

vstoupil již v době svého neoprávněného pobytu, neboť na území členských států EU žádným oprávněním k pobytu nedisponuje. Z popsání jednání žalobce, který systematicky a dlouhodobě nerespektoval právní předpisy ČR a dalších členských států EU, je dostatečně odůvodněná obava, že se i do budoucna bude chovat protiprávně a bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Tedy i podmínka ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byla v případě žalobce zcela jednoznačně naplněna, soud se s tím ztotožňuje.

24. K žalobní námitce ohledně neporozumění dotazům při podání vysvětlení soud uvádí, že podání vysvětlení bylo provedeno za účasti tlumočníka z jazyka uzbeckého, o kterém žalobce prohlásil, že mu dobře rozumí, v závěru uvedl, že rozuměl všem položeným otázkám, nechtěl nic upřesnit ani doplnit, protokol bez výhrady podepsal. Žalobce nedával nijak najevo, že by některým otázkám neporozuměl. Žalobní námitku tak soud považuje za nedůvodnou a účelovou, žalobce navíc ani nespecifikuje, kterým otázkám údajně nerozuměl a co z toho dovozuje.
25. Dále namítal, že nevěděl o tom, že polské oprávnění k pobytu je padělané. K tomu soud odkazuje na trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 3, ze dne 28. 5. 2025 č.j. 14 T 41/2025, kterým byl žalobce shledán vinným z úmyslného trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 alinea první trestního zákoníku, kdy si opatřil napodobeninu karty povolení k pobytu, a to s cílem tuto napodobeninu používat při prokazování totožnosti a oprávněnosti pobytu na území Evropské unie, přičemž uvedeným padělkem se prokázal i v rámci pobytové kontroly dne 28. 5. 2025, tedy padělanou veřejnou listinu užil jako pravou. Tento trestní příkaz je součástí správního spisu a plyne z něj, že žalobce si byl vědom toho, že předložené polské povolení k pobytu je padělek. Při podání vysvětlení pak žalobce uvedl, že povolení k pobytu zakoupil v Polsku za 1 000 USD, neuváděl nic o tom, že by zmocnil určitou osobu k zastupování v řízení o pobytové oprávnění v Polsku, ani takové listiny nezaložil do správního spisu. Rovněž lze přisvědčit žalovanému, že žalobce již v minulosti o polské pobytové oprávnění neúspěšně žádal, tedy mu musel být známý oficiální postup při podání žádosti. To vše svědčí o tom, že žalobce si byl vědom toho, že polské povolení k pobytu je pouze nelegálně vytvořenou napodobeninou, tedy padělkem. Žalovaný však nepřičítal žalobci k tíži, že by nevycestoval z území ČR po rozhodnutí o povinnosti opustit území. Naopak vycházel ze skutečnosti, že do ČR přicestoval dne 18. 5. 2025 (dle tvrzení žalobce), nicméně v té době nedisponoval žádným oprávněním k pobytu a na území ČR nelegálně pracoval. Námitka tak není důvodná.
26. Žalobce pak nebyl zajištěn jako žadatel o mezinárodní ochranu, ze správního spisu je patrné, že o mezinárodní ochranu požádal až později dne 3. 6. 2025 a že po podání jeho žádosti o mezinárodní ochranu bylo zajištění žalobce dle zákona o pobytu cizinců ukončeno a byl přezajištěn dle zákona o azylu.
27. Soud shledal, že v daném případě nepostačovalo uložení zvláštních opatření za účelem vycestování § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což je další podmínkou pro zákonnost zajištění žalobce.
28. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové

kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

29. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 návratové směrnice); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.
30. V usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č.j. 5 Azs 20/2016-38 se NSS zabýval výkladem § 124 odst. 1, § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců a obecnější otázkou, zda se míra uvážení ohledně možnosti aplikace zvláštních opatření namísto zajištění cizince liší s ohledem na jednotlivé důvody uvedené v § 124 odst. 1 daného zákona. V tomto usnesení NSS shledal, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění, dospěl k závěru, že: *„Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“* Tento závěr se pak přiměřeně uplatní ve všech případech, kdy je rozhodováno o zajištění cizince a je zvažována možnost přijetí zvláštních opatření za účelem vycestování. K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2022, č.j. 5 Azs 390/2020-35. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 3. 2012, č.j. 1 As 11/2012 – 74, ze dne 18. 10. 2012, č.j. 7 As 107/2012 – 40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011 - 51). Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č.j. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (*subjektivní složka*), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (*objektivní složka*); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování.

31. Soud konstatuje, že žalovaný se v rozhodnutí možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců podrobně zabýval, a to včetně jednotlivých alternativ dle písm. a) – d) předmětného ust. § 123b, při jejich hodnocení vyšel z konkrétních skutečností týkajících se situace žalobce, které zjistil ve správním řízení. Soud má za to, že toto posouzení je dostatečně odůvodněné a není nijak paušalizované, žalovaný zde přihlédl k individuálním aspektům případu žalobce. Nemožnost uložení zvláštních opatření tak opřel zejména o to, že žalobce opakovaně nerespektoval právní předpisy, uvedl sice svou adresu, ale nikoli zcela přesnou, kdy číslo si údajně nepamatuje (tedy přesnou adresu ani nezná), k této adrese jej nic neváže, neboť nedoložil žádnou nájemní smlouvu, danou adresu nikde neregistroval, může jí tak kdykoli opustit, skrývat se před policií a pohybovat se svévolně, jako doposud. Přihlédl k tomu, že nebyla nabídnuta ani složena finanční záruka, žalobce disponuje částkou 35 000 Kč, což by jednak svou výší jako záruka nepostačovalo a žalobce ani nechce záruku složit, žalobce dále pobývá na území opakovaně neoprávněně, kdy přicestoval do ČR již v době svého neoprávněného pobytu a prokazoval se padělaným dokladem, na území ČR nemá žádný majetek, disponuje pouze omezenou finanční hotovostí, která by nestačila na pobyt a vycestování, nechce vycestovat do domovského státu, jeho dobrovolné vycestování nelze očekávat, nemá zdravotní pojištění, na území pracoval bez oprávnění, neoprávněně pobýval i na území Polska.
32. Žalovaný tak na základě výše uvedeného nepovažoval za očekávatelné, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené a spolupracoval s orgány policie. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že za této situace uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, nebyla splněna ani subjektivní, ani objektivní složka, byla zde dána důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění, bylo dáno nebezpečí nerespektování právních předpisů, což již žalobce činil. Je zřejmé, že v daném případě nebyla dána jakákoli okolnost, která by svědčila pro možnost uložení mírnějších opatření, nic nenasvědčovalo možné snaze žalobce spolupracovat s orgány České republiky a neohrozit výkon správního vyhoštění. Pokud jde o adresu pobytu, tuto uvedl neúplně, resp. nebyl si jistý číslem domu, navíc, nepředložil ani nájemní smlouvu, adresu neměl nikde nahlášenou a žalovaný vyhodnotil správně, že ani taková okolnost nemohla vést k aplikaci mírnějších opatření. Pokud jde o syna žalobce, tento je dospělý, s žalobcem nejsou na sobě nijak závislí, nebylo nijak důvodné, aby žalovaný s ohledem na syna aplikoval v případě žalobce zvláštní opatření za účelem vycestování. Žalobce je osobou, která opakovaně a dlouhodobě porušovala své povinnosti na úseku pobytu cizinců, vykonával na území též výdělečnou činnost bez oprávnění.
33. Soud shledal, že žalovaný se rovněž dostatečně zabýval realizovatelností správního vyhoštění ve stanovené lhůtě zajištění, uvedl, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace jeho výkonu, neboť neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala v případě žalobce realizovat jeho vyhoštění. Nebyly zjištěny žádné skutečnosti, pro které by výkon vyhoštění nemohl být realizován, žalobce má v Uzbekistánu rodinu a vlastní tam dům, má se kam vrátit, nic mu tam nehrozí, v ČR má pouze dospělého syna, se kterým na sobě nejsou závislí. K tomu soud konstatuje, že v řízení o zajištění cizince není nutné postavit najisto, že navrácení cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o jeho možnosti, se kterým se soud ztotožňuje, v daném případě nic neindikovalo, že by nebylo možné správní vyhoštění ve stanovené lhůtě realizovat. Rozhodnutí o zajištění jistě je zásahem do soukromého života žalobce, neboť

z podstaty věci představuje omezení jeho osobní svobody, s ohledem na uvedené individuální okolnosti případu se však nejedná o zásah nepřiměřený.

34. Pokud jde o délku zajištění, žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí dobu trvání zajištění 30 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby zajištění žalovaný přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP jako příslušný orgán dle § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčené státy, a komunikuje s domovským státem o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 dnů, celková doba zajištění 30 dnů je tak zcela přiměřená. Žalovaný tak komplexně popsal postup, který je nutný k výkonu správního vyhoštění učinit, soud na tento popis v podrobnostech odkazuje. Stanovená doba je též v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje limity pro dobu zajištění cizince, a to na 180 dní. S ohledem na uvedené soud uzavírá, že zajištění bylo stanoveno na dobu v rámci zákonem stanoveného rozmezí, a zároveň na dobu nejnutnější s ohledem na kvalifikovaný a přezkoumatelným způsobem uvedený časový odhad kroků nezbytných k dosažení cíle zajištění, tj. správního vyhoštění žalobce. Ani v tomto směru tak žalovaný nepochybil.
35. Lze shrnout, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné. Své závěry pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil, což je patrné z výše uvedených bodů. Soud shledal, že všechny podmínky vyžadované ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly v případě žalobce naplněny, nebyly indikovány žádné překážky v realizovatelnosti správního vyhoštění žalobce, nebylo možné použít mírnějších opatření, přičemž použití daného institutu zajištění nebylo v případě žalobce nepřiměřené, stanovená délka zajištění nepřesahovala zákonné rozmezí a byla dostatečně odůvodněna.
36. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
37. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. června 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně